

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **K. O.**

skazanego z art. 148§1 k.k. w zb. z art. 160§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 10 października 2023r.

zażalenia obrońcy

na zarządzenie Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 czerwca 2023r., sygn. akt II WKK 38/23, o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 marca 2023r. w sprawie II AKa 114/22

na podstawie art. 437§1 k.p.k.

**postanowił:**

**utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.**

## UZASADNIENIE

Obrońca skazanego K. O. w dniu 1 czerwca 2023r. skierował do Sądu Apelacyjnego kasację od wyroku tego Sądu z dnia 13 marca 2023r. w sprawie o sygn. akt II AKa 114/22.

Przewodnicząca II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Warszawie zarządzeniem z dnia 23 czerwca 2023r., sygn. akt II WKK 38/23, odmówiła przyjęcia tej kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy, skoro skierowana została ona wyłącznie z powodu błędnego zaliczenia aresztu.

Obrona zaskarżyła to zarządzenie wskazując, że w zaskarżonym zarządzeniu błędnie ustalono przedmiot jej skargi.

Zarzut podniesiony w zażaleniu jest oczywiście bezzasadny.

Nie ma potrzeby szerszego omawiania tej kwestii, a wystarczające jest, ustalając zakres wniesionej kasacji, odesłanie *in extenso* do jej treści. Obrona wskazała bowiem jednoznacznie, że „*wnosi kasację od wyżej wskazanego wyroku sądu odwoławczego, zaskarżając go w części, w jakiej utrzymał w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego w Warszawie w zakresie ustalenia i zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie oraz w punkcie 3 wyroku*”. Zakres zaskarżenia został tu zatem jednoznacznie określony.

Tak sformułowana kasacja jest niedopuszczalna z mocy prawa.

Jak wynika z dyspozycji art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona przez stronę jedynie „od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a Kodeksu karnego”.

Omawiana kasacja nie należy do żadnej ze wskazanych powyżej kategorii, ponieważ skarżone rozstrzygnięcie co prawda jest zawarte w prawomocnym wyroku, lecz nie ma charakteru „kończącego postępowanie” w tym zakresie. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 420§2 i §1 k.p.k. jeżeli sąd nieprawidłowo zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności możliwe jest wydanie w tym przedmiocie nowego postanowienia dokonującego prawidłowego zaliczenia.

Odmawiając zatem w trybie art. 530§2 k.p.k. przyjęcia kasacji, Przewodniczący Wydziału prawidłowo ocenił, że zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 429§1 k.p.k., a więc, że „środek odwoławczy jest niedopuszczalny z mocy ustawy”.

W tym stanie rzeczy nie budzi wątpliwości trafność zaskarżonego zarządzenia, które, jako prawidłowe, należało utrzymać w mocy.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[a!]

